

Arrest

nr. 175 430 van 28 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2016 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een inreisverbod op voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 16 mei 2016 en die als volgt is gemotiveerd:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: F.

[...]

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/05/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing tot verwijdering van het hierna vermelde artikel van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de Verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de formele motiveringsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...). "

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden in bepaalde gevallen. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen.

Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar. daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij moet dus staven enerzijds staven waarom zij het opleggen van een inreisverbod noodzakelijk acht en anderzijds waarom zij een bepaalde termijn voor een inreisverbod oplegt.

De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, de toepasselijke wetsbepaling stelt duidelijk dat het om een maximum van drie jaar gaat, automatisch is er dus ook een minimum waarbij de verwerende partij dus onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

Gezien de uitgebreide discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij aangaande de op te leggen termijn, dient de beslissing dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden. Hoe ruimer de beslissingsbevoegdheid van de overheid, hoe ruimer uiteraard de motiveringsverplichting.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185.)

Daarbij dient opgemerkt te worden dat een afdoende motivering in het kader van deze discretionaire bevoegdheid en art. 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zal inhouden dat het bestuur zich op de juiste feitelijke en juridische gegevens steunt en dat deze uit de bestreden beslissing zelf dienen te blijken (RvS 25 november 2014, nr. 229.301).

Daarenboven is het zo dat de verwerende partij bij het opleggen en bepalen van de termijn van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

"Zoals verzoekster terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In strijd met deze bepaling, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen specifieke motivering is vereist om de maximumtermijn op te leggen. Op die manier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verplichting die op de verwerende partij rust bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Waar de aanvankelijk bestreden beslissing geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval betreft, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zonder schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet oordelen dat in die beslissing niet uitdrukkelijk moest worden gemotiveerd waarom de maximumtermijn voor het inreisverbod werd opgelegd." (RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

«Zoals de verzoekers terecht laten gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval". In strijd met deze bepaling, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen specifieke motivering is vereist om de maximumtermijn op te leggen omdat zulks de vermelding van de motieven van de motieven zou uitmaken. Op die manier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verplichting die op de verwerende partij rust bij de vreemdeling zelf die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Anders dan in het bestreden arrest wordt voorgehouden, kan de plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, niet worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan worden ingezien waarom het feit dat aan alle gezinsleden een inreisverbod wordt opgelegd, een verantwoording zou vormen om zonder nadere motivering de maximumtermijn op te leggen. » (RvS 17 maart 2015, nr. 230.543).

Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing de individuele omstandigheden van het dossier niet heeft vermeld, noch dat de bestreden beslissing de verantwoording van het inreisverbod noch de verantwoording voor de opgelegde termijn dewelke verweerster "proportioneel" acht, op de juiste, correcte gegevens van het administratief dossier steunt.

Het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is en blijft immers een uiterst ingrijpende beslissing (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272). Het beperkt immers niet enkel de toegang tot ons grondgebied, maar ook tot dat van alle Schengenstaten.

Bovendien heeft verzoeker wel degelijk familie op ons grondgebied (reden van zijn bezoek) en mag Idus verwacht worden van verweerster gelet op de grote impact van de beslissing dat zij uiterst nauwkeurig tewerk gaat.

De bestreden beslissing steunt zich op het feit dat verzoeker destijds in ons land een geweigerde asielaanvraag heeft ingediend en naderhand niet zou hebben getwijfeld om illegaal op ons grondgebied te verblijven.

De vraag stelt zich natuurlijk, indien dit het geval zou zijn, wat verzoeker dan uiteraard doet op de luchthaven van Zaventem alwaar hij bij binnenkomst in ons land werd staande gehouden.

De aankomst op Zaventem op 16 mei 2016 veronderstelde immers dat verzoeker aldus voorheen wel degelijk ons grondgebied heeft verlaten zodat verweerster haar beslissing niet kon steunen op het feit dat verweerder niet heeft gearzeld om al die tijd na zijn geweigerde asielaanvraag op ons grondgebied te verblijven en aldus aan dit feit ook te koppelen dat een inreisverbod van 2 jaar proportioneel zou zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is dienaangaande manifest foutief. De feitelijke vaststellingen op zich tonen reeds aan dat de motivering, gesteund op het feit dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten in 2013 (in navolging van zijn negatieve asielaanvraag) en al deze tijd niet getwijfeld zou hebben illegaal op ons grondgebied te verblijven, niet correct is.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Albanië, in 2011 heeft verzoeker in Duitsland verbleven om daarna terug naar Albanië te gaan.

In 2013 is verzoeker naar België gekomen. Hij diende een asielaanvraag in, dewelke negatief werd beoordeeld, ten gevolge waarvan verzoeker een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft nadien verbleven in Italië. Op 16 mei 2016 kwam verzoeker via Italië naar Brussel (als Albanees is er geen visumplicht) alwaar hij vanwege de luchtvaartpolitie op de nationale luchthaven van Zaventem staande werd gehouden.

Het is meer dan duidelijk dat de motivering zich aldus op foutieve gegevens steunt hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier nu verweerster blijkt geeft van het feit dat zij op de hoogte is van het verblijf in Italië na het verlaten van ons land.

Gelet op de discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van het inreisverbod en de termijn, dient inderdaad beschreven te worden op welke specifieke eigenheden en correcte gegevens van het dossier men zich steunt om een termijn van twee jaar (en bijvoorbeeld niet op 1 dag) op te leggen.

Daar gelaten het feit dat verweerster zich niet op de correcte gegevens heeft gesteund om het inreisverbod op te leggen alsook te oordelen dat een termijn van twee jaar proportioneel zou zijn, werd tevens op geen enkele manier rekening gehouden met specifieke omstandigheden.

In de bestreden beslissing kan op geen enkele manier een verwijzing worden gevonden naar de individuele omstandigheden van het dossier. Het gaat om een standaardbeslissing die op iedereen van toepassing kan zijn die ooit eens een asielaanvraag in ons land zou hebben ingediend die naderhand negatief werd afgesloten.

Niettegenstaande heeft verzoeker hier familie (een nicht) op ons grondgebied, naar dewelke hij trouwens op weg was toen hij staande werd gehouden bij zijn aankomst op de luchthaven van Zaventem.

Dat het zich steunen op de correcte gegevens (alsook het concretiseren van deze) inherent is aan de plicht rekening te houden met de specifieke omstandigheden ex. art. 74/11 Vw.:

“Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door aan verzoekster verkeerdelijk de Russische nationaliteit toe te dichten, blijkt derhalve dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar erkende staatloosheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het gegeven dat in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de duur van 8 jaar, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, omdat blijkt dat de gemachtigde verkeerdelijk is uitgegaan van het bezit van een Russische nationaliteit en bijgevolg geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheid van de erkende staatloosheid van verzoekster noch deze erkende staatloosheid heeft meegenomen in enige evenredigheidstoets.

De Raad merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten "kan " geven indien de vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Een strafrechtelijke veroordeling kan in die zin enkel worden weerhouden voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen maar verwijst louter naar het feit dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Hij concretiseert niet waarom uit deze veroordeling blijkt dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. » (RvV 31 oktober 2014, nr. 132.657).

De bestreden beslissing is omwille van alle bovenstaande redenen dan ook niet naar recht verantwoord. (...)

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

[...]

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Artikel 74/11, §1 tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of ;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 04/11/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

(...)

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot

een inreisverbod (bijlage 13sexies), waarbij tevens specifiek gemotiveerd wordt nopens de opgelegde duur van twee jaar.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 16.05.2016 aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd betekend, zodat geen termijn voor vrijwillig vertrek meer is toegestaan. Terwijl anderzijds door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens is vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten gevolg te geven aan de op haar rustende terugkeerverplichting.

In de gegeven omstandigheden is er in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of loutere mogelijkheid om een inreisverbod te betekenen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille

van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet stipuleert immers in eerste instantie in welke gevallen een inreisverbod door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging moet afgegeven worden, waarna wordt uiteengezet welke termijnen hiervoor kunnen worden opgelegd.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat ten onrechte wordt weerhouden dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de op haar rustende terugkeerverplichting, benadrukt verweerder dat de verzoekende partij nergens betwist dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, zodat in elk geval moet vastgesteld worden dat minstens één motief van de bestreden beslissing niet voor betwisting vatbaar is..

Terwijl het motief op grond van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet kan volstaan om de bestreden beslissing in rechte en in feite te onderbouwen. De kritiek van de verzoekende partij is dan ook gericht tegen een niet-determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing.

Ondergeschikt merkt verweerder op dat het loutere feit dat de verzoekende partij op de luchthaven van Zaventem werd aangetroffen, uiteraard niet volstaan om aan te tonen dat gevolg werd gegeven aan de op de verzoekende partij rustende terugkeerverplichting. Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij in middels zowel in Duitsland, als in Italië geseind werd, terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten nochtans uitdrukkelijk de plicht oplegde om ook het Schengengrondgebied te verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat de verzoekende partij heeft nagelaten om het grondgebied te verlaten van de staten die het Schengenacquis toepassen. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft derhalve terecht vastgesteld dat de verzoekende partij geen uitvoering gegeven heeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 04.11.2013.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert nopens de motivering waarom een inreisverbod van twee jaar is opgelegd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, laat verweerder gelden dat de duur van het inreisverbod wel degelijk afdoende gemotiveerd is door de verwijzing naar het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging inderdaad op gedegen wijze heeft gemotiveerd nopens de duur van het opgelegde inreisverbod, met name twee jaar.

Concreet wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verwezen naar volgende elementen:

- de verzoekende partij heeft een asielaanvraag ingediend, dewelke negatief werd afgesloten ;
- een terugkeer naar Albanië houdt geen schending in van artikel 3 EVRM ;
- de verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven ;
- het belang van de immigratiecontrole.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn waarom een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd.

Er werd overigens – in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden – afdoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

De verzoekende partij voert aan dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier, doch zij geeft niet aan met welke concrete elementen in casu ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Integendeel

hebben de motieven van de bestreden beslissing specifieke op het geval van verzoekende partij betrekking; zij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verzoekende partij meent dat ten onrechte wordt overwogen dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, vermits zij na de afwijzing van haar asielaanvraag naar Italië zou zijn gereisd.

Dienaangaande merkt verweerder vooreerst op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij België daadwerkelijk verlaten heeft binnen de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 04.11.2013. Terwijl in elk geval vaststaat dat de verzoekende partij vervolgens heeft nagelaten om het Schengengrondgebied te verlaten.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk erkent dat zij na het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 04.11.2013 niet teruggekeerd is naar Albanië, waarna zij vervolgens op 16.05.2016 trachtte om opnieuw het Rijk binnen te komen en alhier te verblijven.

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze opnieuw België binnen te komen om alhier te verblijven.

De verzoekende partij blijft in elk geval in gebreke om aan te tonen met welke concrete elementen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben.

Zie ook:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

En ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert in België familie te hebben, volstaat niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Er kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel worden aangenomen.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Beoordeling

De verzoeker voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de verantwoording voor de duur van het opgelegde inreisverbod (twee jaar), niet op de juiste, correcte gegevens van het administratief dossier steunt. Hij stelt verder dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat hij destijds in ons land een geweigerde asielaanvraag heeft ingediend en naderhand niet zou hebben getwijfeld om illegaal op het Belgisch grondgebied te verblijven. De verzoeker geeft aan dat hij op 16 mei 2016 op de luchthaven van Zaventem werd staande gehouden, waaruit meteen blijkt dat hij voorheen wel degelijk het Belgisch grondgebied heeft verlaten. Volgens de verzoeker kon de gemachtigde zijn beslissing om een inreisverbod van twee jaar op te leggen derhalve niet steunen op het feit dat de verzoeker niet heeft gearzeld om al die tijd na zijn geweigerde asielaanvraag op ons grondgebied te verblijven. De motivering van de bestreden beslissing is volgens de verzoeker dienaangaande manifest foutief. De verzoeker betoogt verder dat hij de Albanese nationaliteit heeft, en dat hij in 2011 in Duitsland heeft verbleven om daarna terug naar Albanië te gaan. In 2013 zou de verzoeker naar België gekomen zijn. Hij diende een asielaanvraag in, die negatief werd afgesloten en die werd gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker stelt nadien in Italië te hebben verbleven, en dat hij op 16 mei 2016 van Italië naar Brussel kwam (als Albanees is er geen visumplicht) alwaar hij door de luchtvaartpolitie op de nationale luchthaven van Zaventem staande werd gehouden. Het is volgens de verzoeker meer dan duidelijk dat de motivering zich aldus op foutieve gegevens steunt hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier nu de verweerder blijkt geeft van het feit dat hij op de hoogte is van het verblijf in Italië.

De thans bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

"inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering"

Aldus blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

De verzoeker kan voorts worden gevolgd waar hij aangeeft dat voor het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de

vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van ‘maximum’ drie jaar indien geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en/of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het eerste lid van dezelfde paragraaf vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen (‘maximum’ drie jaar). Met deze discretionaire bevoegdheid gaat uiteraard ook een motiveringsplicht gepaard. Bij het opleggen van een inreisverbod en bij het bepalen van de geldingstermijn ervan, is dan ook niet enkel een motivering vereist die toelaat vast te stellen waarom een inreisverbod wordt opgelegd, maar ook een motivering die de specifieke duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt. Het verweer in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing reeds haar voldoende grondslag vindt in de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en in de vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, en het daaruit afgeleide verweer dat de kritiek van de verzoeker gericht is tegen een niet determinerend gedeelte van de motivering, is dan ook niet dienstig.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing voor wat betreft de duur van het inreisverbod de volgende motieven bevat: *“Artikel 74/11, § 1, tweede lid X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel”*. De motieven met betrekking tot artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet hebben echter geen betrekking op de concrete duur van het inreisverbod, omdat deze wetsbepaling enkel bepaalt dat in de twee vermelde gevallen een inreisverbod van maximum drie jaar kan opgelegd worden. De argumentatie dat een schending van artikel 3 van het EVRM gelet op de afgesloten asielprocedure niet aan de orde is, heeft evenmin betrekking op de duur van het inreisverbod, maar enkel op het non-refoulementsprincipe. Op zich kunnen hierin geen redenen worden ontwaard die de duur van het opgelegde inreisverbod kunnen gronden. De twee concrete motieven die betrekking hebben op de duur van het inreisverbod zelf zijn dus de volgende *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole”*.

De verweerder stelt in de nota met opmerkingen als volgt: *“Ondergeschikt merkt verweerder op dat het loutere feit dat de verzoekende partij op de luchthaven van Zaventem werd aangetroffen, uiteraard niet volstaan om aan te tonen dat gevolg werd gegeven aan de op de verzoekende partij rustende terugkeerverplichting. Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij inmiddels zowel in Duitsland, als in Italië geseind werd, terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten nochtans uitdrukkelijk de plicht oplegde om ook het Schengengrondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat de verzoekende partij heeft nagelaten om het grondgebied te verlaten van de staten die het Schengenacquis toepassen”*. De verweerder betwist dus geenszins dat de verzoeker in Italië heeft verbleven na het afsluiten van de asielprocedure in België, integendeel geeft hij toe dat de verzoeker zelfs geseind staat in Italië, wat erop duidt dat de verweerder zich ervan bewust is dat de verzoeker daar heeft verbleven. De verweerder erkent verder in de nota met opmerkingen dat de verzoeker terugkeerde uit Italië wanneer hij op 16 mei 2016 werd staande gehouden op de luchthaven te Zaventem. De verweerder stelt enkel dat het niet betwist is dat de verzoeker het Schengengrondgebied niet heeft verlaten binnen de termijn die hem werd gegeven bij het in 2013 afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient echter op te worden gewezen dat de duur van het inreisverbod niet wordt verantwoord door de vaststelling dat de verzoeker het Schengengrondgebied niet heeft verlaten, maar dat deze duur uitdrukkelijk (mede) wordt verantwoord door de vaststelling dat “*Betrokkene niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*”. Zoals de verzoeker terecht aanvoert, is deze vaststelling foutief nu uit de voorliggende gegevens blijkt en niet wordt betwist dat de verzoeker in Italië heeft verbleven voorafgaand aan het opgelegde inreisverbod. De motivering die de verweerder geeft in de nota met opmerkingen, namelijk dat de verzoeker nagelaten heeft het grondgebied te verlaten van de staten die het Schengenacquis toepassen, is een *a posteriori* motivering die het hierboven vastgestelde motiveringsgebrek niet kan herstellen.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen wijst op de overige motieven van de bestreden beslissing (de afgewezen asielaanvraag, de argumentatie omtrent artikel 3 van het EVRM en het belang van de immigratiecontrole), merkt de Raad op dat het hem als annulatierechter niet toekomt om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of er nog steeds een inreisverbod van twee jaar zou zijn opgelegd indien abstractie zou worden gemaakt van de foutieve vaststelling dat de verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven (*cf.* RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2016 tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE